

လှိုင်းကြွဖြူ (စာပိုဒ်)
ဤမှန်သောသစ္စာကြောင့်

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"၁၅ - သိန်းဆို မဖြစ်ဘူး"

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဈေးစကားမတည့်သဖြင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်တော့မည့် အနေအထားကို ပန်က ကြေကွဲခြင်းများ စွာနဲ့ ငေးရင်း ဘာစကားမှ ပြော၍ မထွက်ချေ။

ပန်ရှေ့မှာ ရှိသော လူဝကြီးကို ခါးသီးစွာကြည့်မိသလို ဒေါ်စုလတ်ကို လည်း မုန်းတီးစွာ ကြည့်မိ၏။ ထို့နောက် အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝေ့ကြည့် မိသည် ။ ဤစားသောက်ဆိုင်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံ နယ်စပ်ထဲမှာ ရှိတယ် လောက်သာသိပြီး ဘယ်မြို့ ဘယ်အရပ်မှာ ရှိမှန်းလည်း မသိ။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ပန်တော်ဦးသည် မိန်းမတွေထဲမှာ အသည်းမာသူမှန်ပေမဲ့ အခုလို သူတစ်ပါးလက်ထဲ ရောင်းစားခြင်း ခံရမှာ ကိုတော့ သွေးမပျက်ဘဲ ရှိပါ့မလား။ ပြီးတော့ သူတို့ ရဲ့ အဓိက လုပ်ငန်းက စားသောက်လုပ်ငန်းနဲ့ လောင်းကစားဝိုင်း။

ယခု ပန်တို့ ရှိနေသောဆိုင်က စားသောက်စရာလည်း ရသလို လောင်းကစားဝိုင်း၊ ဘိလိယက်ခုံ အစုံရှိသည် ။

သို့ပေမဲ့ ယခုလို လူတစ်ယောက်ကို ကြက်ကလေး၊ ဝက်ကလေး ရောင်းနေတာကိုတော့ မသိသလို နေကြတာတော့ ရင်နာစရာကောင်းလှ၏။ ပန်က မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ။ ထိုသို့ တွေးမိခါမှ စိတ်က

ဒေါ်စုလတ်လက်ထဲ ရောက်ရခြင်းကို အမှတ်ရမိ၏။

ပန်ရဲ့ ဖခင်ဟာ ယခု ရုပ်ရှင်လောကမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားနေသော ဒါရိုက်တာ သိမ်းပန် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ပန်မှာ အင်မတန်မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မမ ခင်မိုးဦးလည်း ရှိ၏။ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို မက်မောသော ဖေဖေသည် လွန်ခဲ့သော ၂ လက မမကို "ပင်လယ်ဖျံ" သင်္ဘောရဲ့ စက္ကန့်အော့ဖ်အရာရှိ ကျော်ဗလနဲ့ လက်ထပ်ပေးကာ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ ထည့်လွှတ်လိုက်၏။

ပန်ကိုဖက်၍ မမက ကျူကျူပါအောင်ငို၏။ ထိုသို့ ဖေဖေအပေါ်ခုနေသော စိတ်က အဆိုတော် ဂျာနူးနဲ့ အတိအလင်း လက်ထပ်ချိန်မှာ ပေါက်ကွဲခဲ့ရ၏။ ထိုအဆိုတော်က ပန်ထက် တစ်နှစ်သာသာပဲ ကြီး၏။ ယခုမှ ပန်အသက်က (၁၈) နှစ်ပြည့်ရုံ ရှိသေးတာ။

ပန်မျက်နှာကိုမထောက် ထိုသို့လုပ်ရက်သော ဖေဖေကြောင့် ပန် သူငယ်ချင်း မေကျော်နဲ့ မန္တလေးကို ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

မန္တလေးမှာ လည်ပတ်ပြီး ပြန်ရင်တောင် ပန် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံရမည်မထင်။ ယခုတော့ လည်ပတ်ချင်သောစိတ်နဲ့ မူဆယ်မြို့တွင် ရှိသော သူငယ်ချင်းနန်းစံဖောင်းဆီ လာလည်ရာမှာ မေကျော်နဲ့ တကွဲတပြား ဖြစ်ရသည် ။

မေကျော်လည်း ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်သွားမှန်း မသိတော့။ ပန်တောင် စားသောက်ဆိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေရသည် ။ စားသောက်သမျှကို မရှင်းသေးဘဲ ပန်ဘဝကို ရင်လေးမိသည် ။ ဖေဖေကို စိတ်ပြတ်တယ်ဆိုပြီး လက်ကိုင်ဖုန်းကော၊ ကားကော ထားခဲ့တာ။

အခုတော့ ကိုယ့်အသက်အပြင် ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ရှိသော လက်ဝတ်

ရတနာနဲ့ ငွေကြေးကိုပါ ရောပါ စောင့်ရှောက်နေရ၏။

ပန်ဘယ်ကိုသွားရမလဲမသိ။ ကားဂိတ်မှာ ကတည်းက မေကျော်နဲ့ ကွဲခဲ့တာ။ သိချင်တာရှိ၍ လမ်းမှာ တွေ့သောလူတွေကို မေးပေမဲ့ ပြန်ပြောသောစကားကို သူတို့ နားမလည်ကြချေ။ ပြီးတော့ ပန်ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ ဘာသာစကားနဲ့ တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ပြောနေကြ၏။ ကြာကြာသာနေလျှင် ပန် အမှန်း လူတွေသိတော့မည်။

"အင့် "

"ဘုတ်"

"ဟယ် . . . ဆောရီးနော် ဆောရီး"

"ဟင်"

ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်နေသူကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်ပြီးမှ မြန်မာစကားကို ရေရေလည်လည်ပြောတတ်ခြင်းကြောင့် ပန် သမင်လည်ပြန်ကြည့်မိသည် ။ ပန်ကို တောင်းပန်သလို ကြည့်နေသော အသက် (၃၅) နှစ်အရွယ် ရွက်ကြမ်းရေကျို အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

ဒူးနားထိ ကျပ်ကပ်နေသော ဂျင်းစကတ်ကို စီးကွင့်တွေဘာတွေပါ သော အင်္ကျီပြောင်လက်လက် ကိုယ်ကပ်အင်္ကျီနဲ့ တွဲဝတ်ထားသော ထို အမျိုးသမီးက အနည်းငယ်တော့ဝသည် ။ ရုပ်ကလည်း ဗမာရုပ်မထွက် ဘဲ ရှမ်းလိုလို၊ တရုတ်လိုလို။

"တောင်းပန်ပါတယ် ညီမရယ်"

အနည်းငယ်ဝဲသောအသံနဲ့ တောင်းပန်၏။ ပန် ခေါင်းယမ်းကာ -

"ရပါတယ်"

"ဒါနဲ့ ညီမက ဒီမြို့က မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ပန် သူငယ်ချင်းဆီလာလည်တာ"

"အို . . . ဟုတ်လား၊ ဘယ်ရပ်ကွက်မှာ နေတာလဲ"

လူကဲခတ်မကျွမ်းသော၊ လူရေမလည်သောပန်က ထိုအမျိုးသမီးမေးသမျှကို မခြင်းမချန် ဖြေပြီးသည့်နောက် . . .

"အို . . . သူငယ်ချင်းနဲ့ မတွေ့လည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ အန်တီဆီမှာ တည်းလေ"

"ရှင်"

"ဪ . . . အန်တီနာမည်က ဒေါ်စုလတ်တဲ့ ။ ဒီမုန်းယီးမှာ အထည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်"

"ဟို . . . အားနာစရာ"

"အမယ်လေး . . . အားမနာနဲ့ ညီမရယ်။ အန်တီတို့ က ဒီမှာ အမြဲတမ်း ရှမ်းတရုတ်တွေနဲ့ ပဲ တွေ့နေရတာ။ ကိုယ့်ဗမာလူမျိုးနဲ့ ဆုံချင်တယ် အဟုတ်။ ညီမကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာသွားတာပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ဒါဆို ပန် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်"

"ဪ . . . နာမည်လေးက ပန်တဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပန် ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်မိတဲ့ အဆုံး ဒေါ်စုလတ်ခေါ်လာသော အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည် ။

နှစ်ထပ်တိုက်အလုံပိတ်ကြည့်ပြီး ပန် မွန်းကျပ်တာအမှန်။ ပန်အတွက် သီးသန့်တစ်ခန်း ပေးထားပေမဲ့ နားအေးပါးအေး မနေရ။ လူဝင်

လူထွက်များ ၏။ ထိုအထဲမှာ ယောက်ျားသားတွေ ကပိုများ သဖြင့် စိတ် ကျဉ်းကျပ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် အလုံပိတ်အခန်းထဲမှာ ငြိမ်နေမိတာ (၂) ရက် (၃) ရက်ကြာ၏။

တစ်နေ့ ပန် အပြင်လေးထွက်ပြီး ဟိုဒီလျှောက်သွားချင်တာမို့ပြင်ဆင်ပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့၏။

အခန်းအပြင်ဘက်၌ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဒေါ်စုလတ် ဆိုင်သွားပြီဟု ထင်ကာ အောက်ထပ် ဆင်းလာစဉ် -

"ဘယ်လိုလဲ ရှောက်တီနဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား"

"ကျွတ် . . .ကျုပ်လည်း ခဏခဏ သွားမေးတာပဲ"

"ဘာတဲ့ လဲ"

"ဘိုးတော် ပြည်မဘက်သွားတယ်တဲ့ ။ မနက်ဖြန်ညနေရောက်မယ်တဲ့ "

"ရှောက်တီနဲ့ ခက်တာပဲ။ ငါတို့ လုပ်တဲ့ အလုပ်က သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်မဟုတ်မှန်း သိရဲ့ နဲ့ "

"ဟိုကောင်မက ငြိမ်တယ် မဟုတ်လား"

"ငြိမ်ပေမဲ့ မင်းနှယ် အချိန်ကြာလာရင် ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ရိပ်မိမှာ ပဲ ။ ဒါလေးက ခက်ခက်ခဲခဲ မရပေမဲ့ မြိုးမြိုးမြက်မြက်ရမှာ ဟဲ့"

"အဲဒါဆို ထိန်းထား"

"အခုတောင် တံခါးပိတ်ငြိမ်နေလို့ ငါတို့ တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့ ရနေတာ"

"အို"

ပန် ထိတ်လန့်စွာ ကြောက်ရွံ့သွား၏။ သူတို့ တွေက ဘယ်သူတွေလဲ
။ ဒုစရိုက်သမားတွေ။ ဟုတ်တယ် မကောင်းမှုဒုစရိုက်သမားတွေ။ အခု .
... အခု ... ပန် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော ခြေသံတွေကြောင့် ပန် ဇောချွေးတွေ
နဲ့ အမြန်ပြန်ပြေးတက်ကာ တံခါးပိတ်ငြိမ်နေစဉ် -

"ဒေါက် ဒေါက် ... ပန်ရေ"

ပန် မထူးဘဲနေတော့ -

"တွေ့လား ... အိပ်နေပါတယ်ဆို"

"ကျုပ်ကတော့ နည်းနည်းစမ်းချင်တယ်ဗျာ"

"အမယ်လေး ... သွားမလုပ်ပါနဲ့ ။ မင်းလုပ်လိုက်မှ ရပ်သိရွာသိ ဖြစ်
နေပါ့မယ်။ တို့ ပေါ်တင် ခေါ်လာတဲ့ ကောင်မတွေကို မင်းပဲပန်းဦးဆက်
နေပြီး ဒါလေးတော့ ချမ်းသာပေးပါ"

"ခင်ဗျားကလည်း ... ကဲကဲလှုပ်"

ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းလွန်းသော စကားတွေကြောင့် ပန် ရှက်ရွံ့စွာ
ငိုကြွေးမိ၏။

ဘုရား ဘုရား ... ပန်ကို သူတို့ ရောင်းစားဖို့ ကြံနေကြတာ။

သူတို့ က ပန်ကို ဘယ်လိုလူတွေ လက်ထဲရောင်းကြမှာလဲ။

ငါ ငါ ထွက်ပြေးမယ်။ မနက်ဖြန် ဟိုလူရောက်လာတော့မယ်တဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ ... ထိုညမှာ ပဲ ပန်ရဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ အကြံအစည်တွေ ပျက်စီး
ကာ ...

"ဖြန်း ... ဖြန်း"

"ညည်းက သိနေမှ ကိုးအေ"

"ကြာတယ်ဗျာ . . . သိလည်း ပိုကောင်းတယ်"

နီပွပွမျက်နှာနဲ့ တိုးကပ်လာသောလူကို ပန် ထိတ်လန့်စွာနဲ့ . . .

"တိုးမလာနဲ့ နော် . . . အော်ပစ်လိုက်မယ်"

"အော်လေ . . . အော်ပေါ့။ ဒီမှာ မင်းကြိုက်သလောက်အော် ဘယ်သူမှ မကြားဘူး"

"ဖယ် . . . လွှတ် လူယုတ်မာတွေ"

ပန်ကို အတင်းတွန်းလှဲဖို့ ကြိုးစားနေသဖြင့် ပန် အားရှိသမျှရုန်းကန်နေရသည်။ ဒေါ်စုလတ်က လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

ဘုရား ဘုရား . . . ပန်ဘဝ ဒီလိုနဲ့ အဆုံးသတ်ရမှာ လား။

"ကဲ ရှယ်ရှယ် . . . ဒီလောက် ထိတ်လန့်ပေးလိုက်ရရင် မင်းကျေနပ်တော့သွား"

"ဟာဗျာ . . . ခင်ဗျားကလည်း စားရခါနီးမှ "

"အဲဒါက ကျက်ဖို့ စောင့်ရဦးမှာ ၊ မင်းလက် အပူလောင်သွားလိမ့်မယ်"

ထွက်သွားသော ရှယ်ရှယ်ဆိုသောလူကို မုန်းတီးစွာကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာ၏။

"ဒါ . . . မင်းအတွက် နမူနာပဲ"

"ရှင်ကြီးက သိပ်ကိုအပြောကောင်းတာပဲ။
မိန်းကလေးချင်းကိုယ်ချင်းမစာနဲ့ "

"အဟား ဟင်း ဟား . . . ဒီနေရာမှာ ဒီစကားလာပြောတာ မင်းအရူး
ပဲ မိန်းကလေးရဲ့ ။ ငါတို့ လောကမှာ လှည့်နိုင်၊ ပတ်နိုင်မှ ဆရာဟဲ့၊ နား
လည်လား"

"နားမလည်ဘူး၊ ရှင်တို့ ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကို လွှတ်ပေး"

"အဟိုး . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

ဒေါ်စုလတ်က ပန် တစ်ကိုယ်လုံး စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်သဖြင့် မိန်းမချ
င်းဖြစ်ပေမဲ့ ပန် ရှက်ရွံ့သွားရ၏။

"မင်းပုံစံဆို ရှောက်တီက ကြိုက်မှာ အသေအချာပဲ။ သူ့ဆီက ဟာမ
တွေက ဒိတ်အောက်နေပြီ၊ ဘယ်လိုမှ မလန်းတော့ဘူး။ ငါ့ကို ရှာခိုးနေ
တာလည်း ကြာပြီ။ ရဲတွေကျပ်နေလို့ ငြိမ်နေတာ။ ညည်းနဲ့ တိုးတော့ ငါ
ကံကောင်းသလို ညည်း ကံဆိုးသွားတာပေါ့"

"ရှင်တို့ အခု ပန်ကို ဘာလုပ်ကြမှာ လဲ"

"ရောင်းစားမှာ လေ။ ဟိုရောက်ရင်တော့ ရှောက်တီက မင်းကို သ
ဘောကျပြီး တစ်ဆောင် တစ်ခန်းထိမှာ "

နားရှက်စရာစကားတွေကြောင့် ပန် ရှက်ရွံ့စွာ မျက်နှာကို လက်ဝါး
နဲ့ အုပ်ပြီး -

"သွား သွား ထွက်သွား . . . ရှင်ကြီးမျက်နှာ မမြင်ချင်ဘူး"

"အေးပါ . . . ကျုပ်ကလည်း ဘယ်သူမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်
ဘူး။ ဒါနဲ့ ညည်း ထွက်ပြေးလို့ လွတ်ရင်တောင် ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီလို
ပဲ ရောင်းစားခံရမှာ ။ ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး နော်။

ငါ့ဆီကနေ မင်း ရှောက်တီဆီရောက်သွားတဲ့ အထိ ဘဝမပြောင်းဖို့

အာမခံနိုင်ပေမဲ့ ထွက်သွားလို့ ကတော့ မင်းဘဝ တစ်စစဖြစ်သွားရင်
တော့ ဘယ်သူမှ ဈေးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး . . . အဟင်း ဟင်း ဟင်း"

ဖေဖေရေ ပန်ကို ကယ်ပါဦး။

မမဦးရေ ပန် ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ ပန် ဘယ်လိုမှ လွတ်မြောက်ဖို့
လမ်း ရှာမရဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ပန်ဘဝ ရှုံးခံရမှာ လား။

"နှစ်ဆယ်တဲ့ များ လှချည်လား စုစုရဲ့ "

"မများ ပါဘူး"

"ငါ ဘယ်သူမှ ဒီလောက်ဈေးမပေးဘူးဆိုတာ နင် မစုံစမ်းထားဘူးနဲ့
တူတယ်"

ပန်ကတော့ ဘီယာတစ်ဖက်။ ခတ်ကူးတစ်ဖက်နဲ့ ပေါက်ကွဲထွက်မ
တတ် ဖြစ်နေသော ရှောက်တီကိုကြည့်ပြီး အော့နှလုံးနာလှ၏။

ယခုတောင် ပန်ကို ပြုံးစိစိနဲ့ စူးဝါးစွာစိုက်ကြည့်နေတာ ရွံဖို့ ကောင်း
လိုက်တာ။ မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းနေရပေမဲ့ ပန်စိတ်တွေ ကယောင်
ချောက်ချားနဲ့ ။

"တစ်ဆယ်ဆို စဉ်းစားမယ်"

"ပွဲက သိပ်ကြည့်မကောင်းပါလား"

* * *

အခန်း(၂)

"ပွဲက သိပ်ကြည့်မကောင်းပါလား"

"ဟင်"

"ဟာ"

အားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ အတူ ပန် အကြည့်ကလည်း အသံလာရာ သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိ၏။

ငွေမင်ရောင်နေကာမျက်မှန်နဲ့ ကျောလယ်လောက်ထိရှည်သော ဆံပင်ကို ဖျားလျားချထားသောသူက အက်ရှင်မင်းသားနဲ့ တူ၏။

ပန်အတွက်ကတော့ ပင်လယ်ပြင်မှာ ရေနစ်တော့မည့် ဇနကမင်းသားကို မဏိမေခလာ လာကယ်တယ်ဟု ထင်ပစ်ချင်ပေမဲ့ ထိုလူပုံစံက လူမိုက်ပုံစံနဲ့ တိုက်ရဲခိုက်ရဲနိုင်သောပုံစံ။

လည်ပင်းမှာ တော့ စတီးပြားပေါ်မှာ အရပ်ထွင်းထားသော ဆွဲကြိုးရှည်ကို ဆွဲထားပြီး လက်မှာ တော့ သားရေလက်ပတ်နဲ့ မြင်းချေးရောင်ဘောင်းဘီပွပွနဲ့ သားရေဂျာကင်လက်ပြတ်နဲ့ အောက်ခံစွပ်ကျယ် အနီရဲ့ရဲ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် လက်မောင်းကြွက်သားတွေက အမြောင်းလိုက်ထ နေသည် ။

အားလုံးကိုခြုံကြည့်လျှင် လူမိုက်ဟု ထင်စရာမရှိချေ။ အရပ်အမြင့်ကြီးနဲ့ တစ်လှမ်းချင်းတိုးလာပုံက ကြည့်၍ ကောင်း၏။

သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်က မျက်မှန်ကို အသာပင့်ချွတ်လိုက်တော့ စူးရှသော မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ အကြည့်ချင်းဆုံလိုက်ရစဉ် ပန်အားတက်သွားရ၏။

အားလုံးက ငြိမ်သက်နေဆဲအချိန်မှာ တစ်ယောက်သောသူက လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ ။

"တစ်ကောင်ဘွား"

"ဟင်"

"အို"

ထိုလူရဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ အားလုံးရဲ့ ထိတ်လန့်သံကိုပါ တရစပ်တည်းကြားရ၏။

"ဟိတ်ကောင် . . . ပွဲက ကြည့်မကောင်းဘူးဆိုတာ ဘာလဲကွ"

ဟိန်းခနဲ ထွက်လာသော ရှောက်တီကို သူက ခေါင်းငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး ဘာမှ မပြော ပန်ထံသို့ ဦးတည်လျှောက်လာ၏ ။ သူက ပန်ရှေ့မှာ အကြာကြီးရပ်ပြီး ဒေါ်စုလတ်ကို ကြည့်၍ -

"ကျုပ် (၂၀) ပေးမယ် ဘယ်လိုလဲ"

"ဟင်"

"မရဘူး၊ ကျုပ်လည်း (၂၀) ပေးမှာ "

"ကဲ . . . (၂၂) ဗျာ"

"အင့်"

လှည်းနင်းသလို ခံစားနေသော ရှောက်တီကို သူက မကြည့်ဘဲ ပန်ကိုငုံ့ကြည့်ကာ -

"ရော့"

"အို"

ပန်လက်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆွဲကိုင်ပြီး သူ့မျက်မှန်ကို ပန်လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးပြီး မလွှတ်သေးဘဲ -

"အရောင်းအဝယ်ဖြစ်မြောက်သွားရင် မင်းကို ငါပိုင်ပြီ"

ရှက်ရိပ်ပြေးသွားသော ပန် မျက်နှာကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ကြည့်ပြီး

"ပြီးရင်တော့ မင်းဟာ ငါသေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင် ငါ့မယားဖြစ်ပြီ"

"အို . . . ဟင့်အင်း"

ပန် သူ့လက်ကိုဖယ်ကာ ရှက်ရွံ့တကြီး ခေါင်းယမ်းမိ၏။

လူနဲ့ မလိုက် ကြမ်းတမ်းသောစကားကြီးက ပန်နားထဲမှာ နားဝင်ဆိုးလှ၏။

အားလုံးသော အကြည့်တွေက သူနဲ့ ပန်ဆီမှာ ဦးဆုံး အသိဝင်လာသူ က ရှောက်တီ။

"ဟိတ်စုစု . . . မင်းက ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေတော့မှာ လား"

"ဒီတိုင်းကြည့်နေရမှာ ပေါ့"

သူက ပန်ကို ကျောခိုင်းပြီး ရှောက်တီရှေ့မှာ ခပ်အေးအေးရပ်၍ ပြော၏။

"တောက် . . . ဟိတ်ကောင်၊ ဒါ ငါနဲ့ စုစုလုပ်နေတဲ့ ကိစ္စ၊ မင်းက သစ္စာမရှိ"

"အဟား . . . သစ္စာ . . . ဘာသစ္စာလဲ။ ဒီလောကမှာ သစ္စာလာသုံးနေ

တာ ခင်ဗျားလူပြီနဲ့ပဲ"

"ဘာကွ"

"စဉ်းစားကြည့်ဗျာ . . . လုပ်တော့ မကောင်းမှုဒုစရိုက်တဲ့ ။ တတော့ ဘုရားဆိုတော့ မသာနဲ့ နားတောင်းမလိုက် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ။ ဒေါ်စုစုကို အပြစ်မတင်နဲ့ ။ သူကပွဲစား၊ ပွဲစားက ပွဲစားအလုပ်လုပ်မှာ ပေါ့။ သူ တောင်းတဲ့ ဈေး ကျပ်ကပေးတယ်။ သူ ကျေနပ်တယ် ပြီးတာပဲ"

"မပြီးဘူးကွ"

"ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ"

ပန် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လာ၏။ သူတို့ တစ်ခုခုထဖြစ်တော့မယ် ထင် တယ်။

ရှောက်တီက သူ့ကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်၏။ သူကတော့ ခပ်အေး အေး အနေအထားနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတာ။

ရုတ်တရက် ရှောက်တီက ရယ်ချလိုက်၏။

"ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ"

"တစ်ကောင်ဘွားဆိုတဲ့ ကျားက သက်သတ်လွတ်စားတာလို့ ငါကကြားထားတာ။ လက်စသတ်တော့ မင်းက နုနုထွတ်ထွတ်ကိုမှ စား တဲ့ ကျားကို"

သူကလည်း စိတ်မဆိုးဘဲ ရယ်ကာ -

"ခင်ဗျားလည်း ယောက်ျားပဲ။ ဘာလို့ သွက်ဝိုက်ပြောနေရမှာ လဲ။ ဘာဖြစ်လဲ ခင်ဗျားတောင် အစုံစားသေးတာ။ နုနုထွတ်ထွတ်ရဲ့ အရသာ ခင်ဗျားက ပိုသိမှာ ပေါ့။ ကျုပ်မက်တာလည်း မဆန်းပါဘူး။ တန်တယ်

သိလား၊ အခုခေတ်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်ယူမယ်ဆိုရင်
မင်္ဂလာဆောင်မှာ နဲ့ ဘာနဲ့ တွက်ရင်တောင် (၁၀၀) လောက်သွားမှာ ။
အခုတော့ (၂၀) နဲ့ ပဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရမှာ ၊ မဆိုးဘူး"

"တောက် . . . မင်းက သိပ်စကားများ တဲ့ ကောင်ပဲ"

"ကဲ . . . ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ကိစ္စက ပြီးပြီ။ ကျုပ်နဲ့ ဒေါ်စုလတ်ရှင်းဦးမ
ယ်"

"ရမလား၊ ငါ့ရာဇဝင်မှာ ဒီလို လွယ်လွယ်လက်လျှော့ခဲ့တာ မရှိဘူး။
နော်ချမ်းနဲ့ လောက်ကြီး"

"ကျုပ်အကြောင်းလည်း ခင်ဗျားက မကြားဖူးသေးဘူးထင်တယ်။
တစ်ကောင်ဘွားက နှစ်ယောက်မရှိဘူး"

အို . . . သူက အနားကပ်လာသော လူနှစ်ယောက်ကို
ခပ်အေးအေးကြည့်ပြီး -

"နေဦး"

"ဘာလဲ"

"ငါက အချိန်သိပ်ကုန်ခံချင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီတော့ ဒီနှစ်ကောင်
ပျော့သွားတာနဲ့ မင်းသွားတော့"

"ဘာကွ . . . တယ်လေကြီးပါလား။ ရတယ် လုပ်လေ။ မင်းပျော့မ
လား ဒီကောင်တွေ ပျော့မလား။ လောက်ကြီး ငါလည်း အချိန်သိပ်မရှိ
ဘူးနော်"

"အသာလေးပါ တာကောရာ။ လက်သီးက အနံ့ထွက်နေပြီးစားဖို့ အ
သင့်ပြင်တော့"

ဒီလောက် သူသေကိုယ်သေ သတ်ဖို့ ပြင်နေတာ ဆိုင်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ လာဖျန်ဖြေမဲ့သူမရှိ။ စားသောက်နေတဲ့ သူတွေကလည်း ထိုင်ရာမှ မထ။ ဘိလိယက်ထိုးနေသူကလည်း အထိုးမပျက်ချေ။

ပန်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်းနေမိ၏။ သူ အနိုင်ရပါစေဟု ။ သူက ဇက်ကို ဟိုဘက် ဒီဘက် ချိုးနေ၏။

ထိုစဉ် နော်ချမ်းက လစ်ပြီအထင်နဲ့ ဝင်သွားရာ သူကခါးလှည့်ချိုးသလိုနဲ့ ကိုယ်ကိုခွဲကာ ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

"ဟာ"

နော်ချမ်းက အချိန်မီအလန့်တကြားနဲ့ ခုန်ဆုတ်လိုက်ပေမဲ့ ပက်လက်ကြီး အရှိန်မထိန်းနိုင် ဖြစ်သွား၏။

"ဟား ဟား ဟား"

သူ့အဖွဲ့ထဲမှာ ရယ်သံတွေကြောင့် သူက ရှက်ရမ်းရမ်းတော့၏။

"ဒီကောင်က တစ်ကောင်ဘွားကို သွားစမ်းတာကိုး။ ဟိုက မတစ်ထောင်သား တစ်ကောင်ဘွားလေ"

တီးတိုးလေသံကြောင့် သူမျက်စိထဲမှာ ဘာမှ မမြင်တော့။ ဒီကောင်ကို အသေသတ်နိုင်မည့် အကွက်ကို ကြိုးစား၏။

လောက်ကြီးကတော့ နော်ချမ်းခံလိုက်ရတာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထိန်းသည် ။

"မင်းတို့ မလာရင် ငါ လာပြီ"

"ဟိတ်"

"ဟား"

ခြေထောက်ကိုအားပြု၍ ခုန်ကာ လေထဲမှာ ခြေတစ်ဖက်ဆန့်ထုတ်
ကာ ခြေဖျားဖြင့် လောက်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ဝဲပစ်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ"

"ဝိုး"

လောက်ကြီးက ရိပ်ခနဲ ဝင်လာသော အရာကြောင့် အလန့်တကြား
ခေါင်းငုံ့ရှောင်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုရိပ်ခနဲအရာက သူ့ကို ကျော်ပြီးနောက် -

"ဖောင်း"

"အား"

"ဝုန်း"

ဇက်ပိုးမှာ ပူခနဲဖြစ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းခနဲလဲပြိုကျသွား၏။

"ဟင်"

ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် လဲကျနေသောသူကို လှောင်နေကြသော အကြည့်နဲ့
သူကုန်းအထ။

"ငြိမ်နေလိုက်တော့ မဟုတ်ရင် မင်းဇက်ပါ ချိုးပစ်မိတော့မယ်"

"ဝိုး"

"ခွပ်"

"အား"

သူ့ရဲ့ လောကအမှောင်ဖုံးသွား၏။ တစ်ကောင်ဘွား၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်
လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

နော်ချမ်းက လဲကျငြိမ်သက်နေသော လောက်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သွေး
ပျက်နေ၏။ ထို့ပြင် -

"နော်ချမ်း... ဝင်လုံးကွာ။ သူ အသေမသတ်ဘဲ လွတ်ရင်တောင် ငါ
အသေသတ်မှာ နော်"

ရှောက်တီရဲ့ စကားကြောင့် ပိုပြီး ထိတ်လန့်လာ၏။

သူ့မှာ ရွေးစရာလမ်းမရှိတော့။ ရှေ့တိုးလည်း မရ၊ နောက်ဆုတ်လ
ည်း သူလည်ပင်းမှာ ယားလာသလို ခံစားရ၏။

သူလက်တွေ ဆက်တိုက်လှုပ်ရှားပစ်၏။ တစ်ကောင်ဘွားရဲ့
မြင်ကွင်းရှုပ်အောင် လုပ်ပစ်ကာ ခုန်ကပ်ပစ်လိုက်တော့ ပခုံးကို ထိထိမိ
မိကန်၏။

"ဟေး"

အဖွဲ့သားတွေရဲ့ အသံနဲ့ အတူ ယိုင်ခနဲဖြစ်သွားသော
တစ်ကောင်ဘွားကြောင့် ပို၍ အားတက်လာသည် ။

"ဟိုး"

"ချီး"

တစ်ကောင်ဘွားရဲ့ မျက်နှာကို လှမ်းထိုးတော့ လေကိုသာ ထိသည် ။

"ဒုန်း"

"ဝုန်း"

"အား"

"ဖောင်း"

ဘိလက်ယက်ခုံပေါ်တက်ပြီး အရှိန်ယူကာ တစ်ကောင်ဘွားဆီပူးက
ပ်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် တစ်ကောင်ဘွားက ဘိလက်ယက်ခုံကို အရှိန်နဲ့ ကန်ပစ်
သောကြောင့် ခုံပေါ်မရောက်ခင် သူ မရှုမလှ ကြမ်းပြင်ပေါ် ခိုင်ဗင်ထိုးကျ
၏။ မှောက်လျက်ကြီးနဲ့ အင့်အင့်ကြီးခံစားနေရသော နော်ချမ်းကို မကြ
ည့်ရက်စွာ ဇက်ပိုးအုပ် အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်၏။

"တောက် . . . အသုံးမကျတဲ့ ကောင်တွေ"

"ခင်ဗျားရဲ့ ဘယ်လက်ရုံး၊ ညာလက်ရုံးတွေ မဟုတ်လား"

တစ်ကောင်ဘွားရဲ့ စကားက ဒီလောက်ညံ့တဲ့ ကောင်တွေကို
ခင်ဗျားက အားကိုးနေတာဟု လျှောင်နေသလို။

"အေး . . . အခုတော့ လူပါးဝထား"

"အမြဲတမ်း ဒီပါးက ဝနေသားပဲ"

"နောက်တစ်ကွေ့ ကြုံလို့ ကတော့ ငါ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်နေရင်တော
င် မညာဘူးမှတ်"

"ဟား ဟား ဟား . . . ခင်ဗျား ဒူးထောက်ရင်လည်း ညာမယ်မထင်နဲ့
။ အသေသတ် ခေါင်းဖြတ်ပြီး မျှော်စင်ထိပ်ပေါ်မှာ သွားတင်မယ်။ သွား
သွားကြ"

"တောက် . . . ဟိုနှစ်ကောင်ကို ဆွဲခေါ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူက ရှောက်တီတို့ ကို ကျောခိုင်းပြီး ပန်ထံ ရောက်လာပြန်၏။

ပန်ကတော့ ရင်တထိတ်ထိတ်ခုန်ကာ သူ့ကိုပဲ အံ့သြစွာမော့ကြည့်မိ
၏။

"သူဟာ နတ်ဘီလူးဝင်စားနေတဲ့ သူလား"

"ရော့ ပတ္တမြား၊ ရော့ နဂါးမှ ကောင်းမှာ ပေါ့။ ဒီလောကက အခု ကောင်းပေမဲ့ တော်ကြာ ကောင်းချင်မှ ကောင်းတာ"

"ဪ... ခင်ဗျားက ဒီလိုလား ရတယ်"

သူက ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှာ ဖုန်းအဖြူလေး ထုတ်ပြီး -

"ဟိတ်... စိုင်းကျောက်လား၊ အေး (၂၂) ယူခဲ့"

"....."

"နယ်မိမယ်မှာ ဟုတ်တယ်၊ ငါးမိနစ်အတွင်း"

* * *

အခန်း(၃)

အခန်းထဲမှာ ဘိလိယက်ထိုးသံ တစ်ဖောက်ဖောက်ကလွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရဘဲ တိတ်ဆိတ် နေ၏။

သူကတော့ ပန်ကို ရှိတယ်ဟု တောင်မထင်ဘဲ ပြိုင်ပွဲဝင် ချန်ပီယံသမားတစ်ယောက်လို ဘိလိယက်ကို သဲကြီးမဲကြီးထိုးနေ၏။

ပန်မှာ ထိုင်နေသဖြင့် ညောင်း၍ ထလိုက်၊ ထတာကြာသဖြင့် ထိုင်လိုက်နဲ့ ဖြစ်နေပေမဲ့ သူ့ကိုလည်း ဘာစကားမှ မပြောရဲချေ။

စားသောက်ဆိုင်ကလည်း ခပ်စောစောက သတ်ပုတ်မှုရှိခဲ့သောနေရာ မဟုတ်သလိုနဲ့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက် စားသောက်နေသူများ လည်း မရှိတော့ချေ။

"ဟိတ် . . .သွားမယ်"

"ဟင်"

ထိုင်နေရင်း အိပ်ငိုက်သလို ဖြစ်သွားစဉ် မာတောင့်တောင့်အသံကြောင့် ပန် ဆတ်ခနဲ ဖြစ် သွား၏။

မျက်လုံးကို ပွတ်ပြီး မော့ကြည့်တော့ သူက ပန်ရှေ့မှာ ရှိမနေတော့။ ကောင်တာသွားပြီး ပိုက်ဆံရှင်းနေ၏။ ပန် မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်လိုက်၏။ ပန့်လက်ဝတ်ရတနာ တချို့လည်း ဒေါ်စုလတ်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့၏။

သူက ပန်ကိုမကြည့်ဘဲ အပြင်သို့ ခပ်မတ်မတ်နဲ့ ထွက်သွား၏။ ပန်လည်း သူ့နောက်မှ အပြေး တစ်ပိုင်းလိုက်ခဲ့၏။

သူက D. T ဆိုင်ကယ်ဘေးမှာ ဦးထုပ်ပိုက်ပြီး စောင့်နေ၏။ မြင့်မားလှသော ယာမဟာဆိုင်ကယ် အမျိုးအစားဆိုင်ကယ်မြင့်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ပန် ခြေလှမ်းတွေရပ်သွား၏။

ပန်လက်ထဲ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ် ကမ်းပေးကာ -

"တက်"

"ဟင့်အင်း . . . ပန် မစီးရဲဘူး "

"မစီးရဲလည်း စီးရမှာပဲ။ မင်းကိုခေါ်သွားဖို့ ငါ့မှာ ဒီယာဉ်ကလွဲရင် ဘာမှ မရှိဘူး"

သူ့စကားကပြေပြစ်မှုမရှိပေမဲ့ ပန် အပြစ်မမြင်မိချေ။ ရင်ထဲမှာ သူ့ကို အလိုလို ယုံကြည် နေတယ် မဟုတ်လား။

"ကဲ . . . တက် ငါ ဝင်စရာရှိသေးတယ်"

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ တက်ခွရင်းသူက သားရေလက်အိတ်စွပ်ရင်းပြော၏။ ပန်လည်း မရဲတရဲနှင့် သူပခုံးကို အားပြုကာ ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်လိုက်၏။

"ဝူး"

"ဝရော"

"အမေ့"

အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်လိုက်သောကြောင့် သူ့ခါးကအင်္ကျီစကို အသေအလဲ ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက်၏။

တဟူးဟူးနဲ့ နားထဲမှာ လေထွက်နေသလို ခံစားရ၏။

ကားလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် အိမ်ကြီးရခိုင်တွေနဲ့ ရှိနေပေမဲ့ ဘာ
ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မီးမှ မတွေ့ရချေ။

သူက လမ်းချိုးတစ်ခုထဲ ညွန့်ခနဲ ကွေ့လိုက်သည် ။

"ကျီ"

ဘရိတ်ဆောင့်အုပ်သံနဲ့ အတူ သူ့အပေါ် ပစ်စလက်ခတ်
မှီကျသွားသဖြင့် မျက်နှာနီနီနဲ့ နောက်တန်းကို ဆွဲလိုက်၏။

"ကဲ . . . ဆင်း"

သူဆင်းခိုင်းလို့ သာ ဆင်းရတာ ပန်ကတော့ ဟဲမက်လ်ကိုချွတ်ပြီး
ဆိုင်ကြီးကို မော့ကြည့် တော့တရုတ်လို ရေးထားသည့် စာနဲ့ အတူ "Lad
y Fashion" ဟု ရေးထားသော စာတန်းကို တွေ့ရသည် ။

"မင်းရဲ့ ဒီပုံစံကို ပြောင်းပစ်ရမယ်"

"ရှင်"

သူက ပန် တစ်ကိုယ်လုံးကို စူးရဲစွာကြည့်ပြောသဖြင့် ပန်ရှက်ရွံ့စွာ
ခေါင်းငုံ့မိပြီးမှ ပြန်မော့ကြည့်တော့ သူက မထိတထိပြီး၍ မျက်နှာလွဲ
ကာ -

"လှချင်ပချင်စိတ်ရှိနေရင် အဲဒီစိတ်ဖျောက်ထားလိုက်၊ ဒီလောကမှာ
အလှအပဟာ အန္တရာယ်ပဲ။ မင်းရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို အနားပေးလိုက်
"

ပန် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါမပြုမီ သူက ဆိုင်ထဲဝင်သွား၏။ ပန်လည်း
နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့၏။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ အမျိုးသမီးဝတ် ဝတ်စုံအမျိုးမျိုးကို တွေ့ရ၏။

သူက ပန်ကို ဘာယူမှာ လဲ ဘာညာမမေးဘဲ သူ့ဘာသာသူ အရောင် အင်မတန်မှ မှိုင်းသော ရုပ်အင်္ကျီ (၅) ထည်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေကို ဝယ်၏။

ပြီးတော့ သူက တရုတ်စကားကိုလည်း ရေရေလည်လည် ပြောတတ်၏။ သူတို့ ပြောသမျှ စကားတွေက မြန်မာစကားမဟုတ်ချေ။ သူက ဒီဆိုင်နဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးပုံရ၏။

ပန်ကိုကြည့်ပြီး တီးတိုးစနောက်နေရာက သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သဖြင့် အားလုံးက ပြုံးပြုံးပြပြနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။ ဘာမှန်းမသိသောကြောင့် ပန်က ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ပြန်ကြည့်မိ၏။

သူက ငွေရှင်းပြီးတာနဲ့ ပန်လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲ၍ ထွက်လာတော့ ဟာခနဲ၊ ဟယ်ခနဲ။

"ဟုတ်နေတာကို ငြင်းနေလဲ ဘာထူးမှာ လဲ"

"သူတို့ က ရှင့်ကို ဘာပြောလို့ လဲဟင်"

"မင်းက ငါ့ကောင်မလေးလားတဲ့ "

"ရှင်က"

" မဟုတ်ဘူး . . . ငါ့ဇနီးလို့ "

"အို"

ပန် မျက်နှာထူပူသွားရသလောက် သူကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ခွကာ -

"အမှန်တရားကို လိမ်နေလို့ ကော ထူးမှာ လား"

"ဒါပေမဲ့"

ပန် သူ့ခါးအင်္ကျီကိုဆွဲကာ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

ဇနီးမယားဆိုရင်တောင် ပန်က သူ့အပေါ် မကြိုက်ရင် မကြိုက်တာ ဆိုးနဲ့ခွင့်ရှိသေး၏။ ယခုတော့ သူက ခပ်ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင် ငွေနဲ့ ပေါက်ဝယ်ထားတာ။

ဒါပေမဲ့ . . . ငါ ဒီမိန်းမကို ငွေနဲ့ ဝယ်ထားတာပဲဟူ၍ သူကကြောထော မောထော မဆက်ဆံ တာကိုတော့ ပန်က ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ဆိုင်ကယ်က တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပြေးနေသဖြင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်တော့ချေ။ ပြောလျှင်တောင် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အော်ဟစ်ပြောမှ သာ ကြားနိုင်မည်။

ထိုသို့ မောင်းလာစဉ် အင်မတန်ကျယ်သော ချောင်းတစ်ခုက လမ်းမကိုဖြတ်လျက် စီးဆင်းနေတာ မဟုတ်ဘဲ လမ်းနဲ့ အပြိုင် စီးဆင်းနေ၏။

တောင်ကုန်း၊ တောင်တန်း တောတွေအလီလီ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဆိုင်ကယ်က ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိပါ။

သူ ဘယ်မှာ နေတာလဲ။ သူ့မိသားစု၊ သူ့ဆွေမျိုးတွေကြားမှာ ပန်ကို ဘယ်လိုပြော၍ ထားမည်နည်း။ ရှေ့ရေးကိုတွေးတော့ မသေချာ မရေရာ။

တောင်ကုန်းတစ်ခုကနေ ဆင်းလိုက်စဉ် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို ပန်က စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်မိ၏။

စိုက်ခင်းတွေ ပန်းပင်တွေ အမျိုးအစားစုံလင်လှပေမဲ့ ဘာပန်းတွေမှ

နိုး မသိချေ။

အိမ်ခြေစုစုတွေ မရှိပေမဲ့ အစောင့်တဲလေး ငါးဆယ်အိမ်နဲ့ ခေါင်မိုးနီ
နီနဲ့ စက်ရုံလိုလို ဂိုဒေါင်လိုလို အဆောက်အအုံတွေ တွေ့ရ၏။

ထိုအရာတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီး သူက လမ်းကြားထဲဆင်းကာ ဆိုင်က
ယ်အရှိန်လျှော့၍ မောင်း၏။

လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မက်မွန်ပင်တွေ၊ ချယ်ရီပင်တွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ
နဲ့ ထို့အပြင် ဝါးတံတား ဖြူဖြူလေးရဲ့ အောက်မှာ ကြည်လင်သော ချော
င်းရေတို့ လမ်းရဲ့ အဆုံးမှာ တော့ -

"ဟယ်"

ရပ်တန့်သွားသော ဆိုက်ကယ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ပန် အိမ်လေးကို နှ
စ်သက်စွာ ကြည့်မိ၏။ နိုင်ငံခြားပိုစတာတွေထက်တောင် လှပသော အိ
မ်လေး။

အိမ်နိမ့်နိမ့်ပုပုလေးရှေ့မှာ အဖီချဲ့ထား၏။ အမိုးက ရိုးရိုးသွပ်ပါ။ အိ
မ်ရဲ့ နံရံတွေကတော့ ဝါးလေးတွေ အချိုးညီစွာစိပ်ပြီး အပြင်ဘက်မှာ အ
ခုံးထား၍ အရှည်ပိတ်ကာ အစိမ်းရောင်သုတ်ထား သဖြင့် အမြင်အေးလှ
၏။

သူက ဖိနပ်ချွတ်မှာ ရပ်ပြီး တံခါးဖွင့်၏။

ပန်က အထဲကို လှမ်းကြည့်တော့ အိမ်လေးက ရှင်းရှင်းလေး။ ဘာ
လူရိပ်လူယောင်မှ လည်း မရှိ၊ သူက တံခါးကို အဆုံးထိဖွင့်ကာ ပန်ကို
လှည့်ကြည့်ပြီး -

"ဒါ . . . ငါ့အိမ်ပဲ လာလေ"

